

332.....	כיצד מטה שרה ע"י העקדה - הלא 'שלוחי מצوها' אינם ניווקים
336.....	כיצד לדוש בצייר
349.....	ריבוי שמותיו של אליעזר - עבד אברהם
353.....	אללו תכונות עוברות לילדים
357.....	גם הבהמות שבארץ ישראל - הרים יותר מהבהמות בשאר מקומות
362.....	איסור ניחוש במעשה של אליעזר
367.....	הרבה יש להתבונן, متى נקרא אליעזר 'עבד' מתى נקרא 'איש'
372.....	האם אליעזר סופו טוב או מר
382.....	מדוע השובח 'שיחתם של עבדי אבותה'
389.....	טעם שאמור בתקילה 'מה' יצא הדבר' - ואח"כ אמרו 'תשב הנערה'
400.....	זכות הכתובה נמצאה שמו של הקב"ה שלם
402.....	איך העבר אברהם היושה משמעאל הכהן - ונתן הכל ליצחק [לא יכול לבקר]
404.....	גדלות התשובה שעשה ישמעאל
406.....	איך המתוד דוד עם 'איסור לא ירבה' - אבישג

אבן קדש

לקט מותך הספר
ב' כוכבים על התורה
תלמים • מועדים

– 3700 פנינים – ב-2 הכרכים יחד

פרשת חי שרה

– ניון 19 –

ומעתה צריך ביאור [בhaioper], על הזמן שהיתה בטוב [מה]
הועלת יש בזמן הזה, והיכן כאן הטובה], כגון כשהתבשורה
'כעת היה את يولדה בן?'
וע"ז באה התשובה, שכל רצונה בגין הוא כדי שימושין את
'עבדות הבורא' בעולם, וכמו שהבאנו בשם הגראי' עה"פ (מו
כט): 'יבך על צוארו עוד' (מו כת)

↳ בקרית ארבע היא חבורן (כג ב)

■ 'אשת נפל' - רמז לנפליים
'קרית ארבע', ע"ש ד' זוגות שנקרו, ד"א: ע"ש ד' ענקים
(அஹம் ஶி வாய்மை).
א"ק, וסימן (הלהים נח): 'נפל אשת בלהזו שם' [א"שת
ר' שם, נפל' שהיה מן הנפליים]. שור' שכבר קדמוני
ההיד"א.

*

שואל אילית: מדוע התורה מזכירה שם זה שקרו ע"ש
הרשעים?
א"ק, ויל' הויאל ויכלו הענקים לגור בכל מקום שרצוו, ובחרו
בחבורון, הרי לנו שבח ארץ ישראל.

↳ ויקם אברם וישתחו לעם הארץ לבני חת (כג ז)

■ מדוע קם - הרי ממילא בדעתו להשתחוות
א"ק, ויקם אברם וישתחו, מדוע קם, הלא ממילא צריך
להיפיל עצמו ולהשתחוות?
ויל' ע"פ מ"ב (אור' קינ): המתפלל שmono עשר בכפיפה,
כשmagiu למקום שציריך להשתחוות, צריך לזקוף עצמו קודם,
כדי שיהיא ניכר משתחוות.

עוד צ"ב דמשמע שעכשיו קם, והרי עוד לפניו קם, כדכתיב:
'ויקם אברם מעל פניהם' וצ"ל שקיימה הראשונה, הינו
'קיימה מועטת' שהתרחק מן המת, ולא ה' בה זיקפת גופה.

↳ פיגועו לי בעפרון בעחר (כג ח)

■ 'פיגועו לי בעפרון' - מדוע אין כאן איסור 'לא תחמוד'
א"ק, צ"ב הלא זה ה'אופן המהודר' שעוברים על 'לא תחמוד'
שמפיצר ומרבה עליהם רעים עד שימכור לו?
וכן כתוב הר"מ (גילה ואבידה פ"א הל' ט): כל החומר ביתו או
כליו של חבריו... להכבד עליהם רעים והפיצר בו עד שלקלחו
מנמו, ואע"פ שנמנ דמים רבים, הר"ז עובר עליו ללא תשעה,
שנאמר: 'לא תחמוד'.

אםنم הגראח"ק אמר (גליון מים חיים 275) בענין 'לא תחמוד',
דמסתבר: שאם מפיצר עבורי חבריו אין איסור, וא"כ אפשר
לתרץ שכן אברם מבקש עבורי חבריו [שרה]. אך זה אינו:
א. כי השודה נקנית לאברם [המפיצר]. ב. מלבד שקובר עתה
את שרה, הלא עתיד להזכיר אף הוא' שם.

א. ובפ' שמות, עה"פ, לא תחמוד (כ יג), הבאו דעת רביינו
יונה, דבש"משלם הרבה' [עד שהמוכר מתרצה בלב שלם
ובנפש חפצח] אין איסור [לפי' אין כאן איסור].
ב. וועייל': כיון ש'זכות הקבורה' שיכת לאברם, ליכא לא
תחמוד', ראה מש"כ עה"פ (כג ד): 'గ' ותושב אנכי עמלס' 337.

↳ ויהיו חyi שרה (כג א)

■ מדוע סיפר השטן לשרה שנלקח יצחק לעקידה
רש"י שאמר לה השטן שנשחת וכמעט שלא נשחת פרחה
נסמכתה.

לשם מה אמר לה השטן כל זה?

א. נחל אליו ה' החתוון שתמאות' כדי שאברהם ויצחק יהיו
בגדר תואה על הראשנות', שיאמרו: 'זו התורה וזה שכרה'.
ב. א"ק, [לזכותה במצוותה] כדי שתהאה גם שרה שותפה למצות
הקיידה, ש侔ה שנשחת, ושמחה בלביה והסכימה, נחשב לה הדבר
עצמו לעקידה, וכיון שגמרה בלביה והסכימה, ולפי' מובן מה
לצדקה, כאילו התייעצו עמה בטרם העקידה*. דהיינו שלא רצתה השטן לצערה
שממישך 'וכמעט שלא נשחת', דהיינו שלא נשחת, שוב חזר ואמר לה
האמת.

■ מה הביאור ברש"י: 'שנשחת' 'וכמעט שלא נשחת'

'שנשחת' 'וכמעט שלא נשחת', מה הוא?

א. ראה מה שפירשנו קודם. ב. הוזעע הלוך וחזרו הרוג אותה.
ג. העולם אמר 'בדרך צחوت', שכשעצמה [שלא נשחת]
'הביבנה' שלא עמדו בנסיוון, ומתח מחתמת הצער. ד. אין הקב"ה
מנסה אדם بما שאינו יכול לעמוד, והואיל ולא נצטו על
השחיטה, לא ניתן לשרה כח לעמוד בשחיטה.

* א"ק, ואם כנים אנחנו [שנחשבת שרה שותפה למצות עקידה],
יבואר מדוע בכח אברם רק מעט [לבוכתה כי' קטנה], ואפשר שאין
להצטער על המותים על קידוש ה' - ועל אלו שנשבב להם מיתה
מוחמת קידוש ה'.

↳ שני חyi שרה (כג א)

■ כשייש לו תרעומת על חבירו - כיצד יאמר
רש"י 'כולם שוים לטובה'.

א"ק, צ"ב, הר' אמרה לאברהם (טו ה): 'חמשי עלייך', כשבקשת
על עצמן - לא בקש עלי, וא"כ לכל הפחות בזמן ש'כעסה'
על אברם, לא היה בטובה? השובה: יש לנו טעות! היא לא הרימה את קולה, ולא עשה.
אלא'Dיברה עם אברם בLIMITOD, ואמרה בΡΟΝΕΥ: יש לי' שאלת
בגמרא', מדוע כשבקשת עלייך - לא בקש עלי. [והיתה
השאלה 'ונשאלת ברוגע', כמו ששאלת עבורי' אשא' אחרה'
שאיננה מכרה אותה כלל].

■ כיצד שוים לטובה, והאל היתה עקרה 90 שנה?

תשובה [בתקדם], כאשר ישאלו אדם שה' כל חייו' מדויכא
ב'כיסורים' 'דקות לפני מותו', האם כת' 'בדיעבד' אתה שמא
ב'חbillת היסורים' שצברת בחיים?
אין ספק, שהוא ישיב: כיצד לא אשם ב'עושר העזום'
שצברותי, הלא הם [היסורים] מזכירים אותו ליום
הדין' [בשמי].

ובודומה לזה [אצל שרה], אם תכלית האדם לאכול ולשמה'
בעזה"ז, כי אז אכן הפסידה שנים רבות, אבל כיון שתכלית
האדם, להאמין ולבטוח בקב"ה של מה שבא עליו, הכל
לטובתו, נמצא ש-90 שנה אלג, נוצלו באופן מיטבי, להעתולות
ברוחניות - ובודאי 'כולם שוים לטובה'.

ביני ובינך (כג טו)

רש"י, בין ב' אווהבים כמוני.

'שומר אמר': ממתי היו אברהם ועפרון אווהבים?
ומתרץ [בשם הרב מפוניבז]: אברהם - אוֹהֶב מְצֻוֹת, ועפרון
- אוֹהֶב מַמָּוֹן.
ואפשר לסדר שכל אחד קיבל את שהוא אווהב: אני קיבל כסף
- ואתה קיבל מצוה.

וקם שדה עפרון (כג יז) | לאברהם למקנה (כג יח)

■ מדוע חולק ענן תקומה שדה עפרון לשני פסוקים
א"ק, מה זה שעד הפסוק במאצע המשפט, הלא צריך להיות
בנשימה אחת: ייקם שדה עפרון ... לאברהם למקנה?
תשובה, אלא שאכן [מוראה כדרכ"ז] דשני עניינים יש כאן:
א. שדה עפרון תקומה היה לו שיצא מהדיות ובא לידי
מלך.
ב. שהשדה נקנה לאברהם.

שים נא ידך תחת ידכי (כד ב)

■ האם בחיתוך כל הגיד מקימים מצות מילה
א"ק, יל"ע האם תינוק חולה [בגיד] שצורך להוריד לו כל
הגיד [ביום השמיני], כדי ימולו אותו ביום השבעי, בפעםיים
[שני חיתוכם] או בפעם אחת, כלהלן:
[בפעםיים] האם ימולו קודם הערלה, כדי לקיים מצות מילה
[וואה"כ יחתכו הגיד], או [בפעם אחת] יחתכו הגיד עם
העליה, ובכך נמי מתיקית מצות מילה.
זה תלי במחות מצות מילה, ואם ענן הסרת הערלה מהגיד
אם כן חייכים לחתו בשתי פעמים, ואם ענן מילה הוא
הסרת הערלה מהגוף, אפשר לחתו בגיד, ומקיים בהכי
ספר מצות מילה.

ויש להוכיח [קצת] מאברהם, שמדובר לא אמר שם ידך על
ازני, שהלא בכל גופו של אברהם נתקימה מצות מילה, אלא
חוינן שאין המצוה אלא על הגיד [ויחתכו פעמיים, אמן יש
לדוחות - שאחן אליעזר במקום שנעשה בו 'מעשה המצוה'].

ולקחת אשה לבני (כד ז)

■ מדוע הוצרך אליעזר לקידש את רבקה - ולא המתין שיקידשנה
יצחק

א"ק, צ"ב מדובר אליעזר קידש את רבקה, הלא עדיף שיביאנה
ליצחיק, דמצوها בו יותר מבשלוח?]
א"ק, ואפשר שהי' חשש ש'יחזרו בהם', אמן הי' אפשר
לקידש על תנאי, שאם יkidש יצחק בעצמו, יבטלו הקידושין
שעשה אליעזר? ואולי כך באמת עשה. אמן זה אינו דהלא
עשוי ברוכת אירוסין [ולכך לך עשרה גמלים - כגון "אנשיים"],
ואם יבטלו הקידושין, נמצא דהוי ברוכה ברכה לבטלה.

■ איך קידש אליעזר את רבקה עבו' יצחק - הלא אסור לקידש האשה
עד שיראננה

עד מקרים: האיך קידש אליעזר את רבקה ללא שיראננה
יצחק? הלא איתא בגמ' (קידושין מא): אסור לאדם לקידש אשה
עד שיראננה, שמא יראה בה דבר מגונה ותתגנה עליו?
ומתרצים: שהאיסור [שלא לקידש ללא שיראננה תחילתה, הו]
באדם שישתכל אח"כ [שם תגננה], מה שאין כאן ה'אבות
הקדושים', ודודאי נהגו כאברהם דכתיב בו (יב יא): 'הנה נא
ידעת' [שעד עתה לא הסתכל בה].

לבני יצחק (כד ז)

א"ק, כמו (כד ז): 'מדוע לא יראתם לדבר בעברי במשה' [כ'
מעלות: עבד, משה], וכן כאן 'בבני' [מעלת בנו של אברהם].
עוד 'יצחק' מעלה העצמית.

והי הנערה אשר אומר אליה (כד יד)

■ איך ידע אליעזר לאיזה נערה לגשת,
הנה אליעזר אינו מבקש סיוע מהקב"ה: שלאחר שהוא 'יחליט עצמו' על נערה
אלא מבקש מהקב"ה: שלאחר שהוא 'יחליט עצמו' על נערה
מסויימת' שהיא המתAIMה, שהקב"ה יאשר לו את 'עכונות
בחירותו' ע"י סימן, וצ"ב כיצד ידע אל מי לפנות?

שׂו"ר שלא קשה כלל! שאין קושי להכיר נערה צנעה
וחסודה, בתוך המון 'בנות כותים', עפ"י זיו פנים, עפ"י צניעות
המלכושים. והגמ' שיכרינה, רוצה מהקב"ה עוד סימן נוספת.

« והאיש משתאה לה מחריש (כד כא)

■ יש עין להתבונן ולהפניהם' את הנש
'משתאה' פירוש' שהי' משותם ומתבאל, שורה שקרוב הדבר
להצלחה.

א"ק, ומהו לא מצאת פירוש מילת 'מחריש'?
ואפתח אנה פתח לנפשαι, ואימא: 'דהיינו לשток', וזה כדי
'להתבונן ולהפניהם' את הנש, וכן (שמות ז יד): 'ה' ילחם לכם
ואתם תחרישון', לא מצאת הסבר לתחרישון, ונאמר לנו'ל.
ונראה, שזו היא ההנחה הרואה בשעת הנש [שלא לעשות
שם דבר שישיח דעתו מהנס] אלא לשток ולהתבונן
חסדי השיתות'.

ומצאנו עין להתבונן בסיס, כדכתיב (שמות ב ד): 'ויתצב אחוות
מרחוק לדעה מה יעשה לוי', שהרי ידעה בודאי שינצל [כי]
נתבונאה בעצמה, שהי' הוא מושעם של ישראל] - אלא
להפניהם הנש / אמן ברמב"ם (פ"ז מהל' טומאת צרעת הי') ממשע
[שהיתה שם מטעם אחר] שישכנה עצמה ועמדו שם כדי
להצליה.

« ויקוד האיש וישתחו לה' (כד כא)

■ גם כאשר נצחה את איביך - אל התקוד בפניה
א"ק, ב' פעמים השתחווה אליעזר לה' - ובפעם השלישייה לא,
מדוע?

בפעם הראשונה כשהצליחה למצוא את הנערה - השתחווה.
בפעם השנייה כאשר הסכימו לחתן לו את רבקה, ואמרו לו (כד
נא): 'הנה רבקה לפניך קח ולך'.
ואילו בפעם השלישייה, כאשר כל גורל המפעלי' הי' חלוי
בספק, שבקשו לעכב (כד נ): 'עקרה לנערה ונשאלה את פיה' ...
והסכימו בינהם (כד נ): 'עקרה לנערה ונשאלה את פיה' ...
ותאמר [רבקה] 'אלך' [רש"י, אף' איןכם ווצים]. אז לא כתוב
שהשתחווה, וצ"ב מדוע!

ואפשר שבב' פעמים הראשונות, אין בהשתחוואה מושום
'התرسה' ו'התחשאות', אבל כאן אחר שיה' דין ודברים עם
משפחה לבן [ווניתם], אם ישתחווה נראת שבא' לחתום את
נchnerו' על משפחתה, ואין זה מדרך המוסר.

« ותلد שרה בן לאドוני אחורי זקנתה (כד לו)
לא אמר הכתוב בזקנותה, שהרי חורה לנערותה, אלא הי' זה
אחורי זקנתה.

« אני טרם אכלת לדבר והנה רבקה יוצאת (כד מה)

■ הצללה מוכנה מראש - בזכות התפילה שתאה אח"כ
א"ק, לכארה לא תפילתו והועליה! שהרי רבקה יצאה מביתה
- עוד בטרם החל אליעזר להתפלל.
תשובה: לעתים הקב"ה מכין הצללה טרם התפילה, כי גלי^{לפנוי} שעתידה להיות תפילה [ונמצא שתפילתו אכן פעל
ההצלחה].

ויסוד זה [שהקב"ה מכין מראש הצללה על סמך העתיד] מביא
המරשות' מברעוזן, שמצונו בא"ר ארון אלוקים' (ש"ב ו' יא)
שהגיעו לבית 'עובד הארון', וילדו ו' בכרס אחד, והנה
הם ילדו מיד בבאו הארון, וכייד' נשעה זה? הלא צרכיכם מעת
הורשי יעבור? אלא שהוואיל וגולוי לפני הקב"ה העתיד [שgingui
הארון לבתיהם], זכם מראב עביבור מרובה, [אמנם שם מדבר
בנס, ולא בתפילה, אך מ"מ יש לדמות].
ובזה את שפיר דאמר אליעזר (כד ז): 'אנכי בדרכ' נחני ה'
בית אח' אדוני', שהודעה אליעזר על כך: שבטרם התפלל 'עוד
בחיותו בדרכ', כבר ימין לו ה' להוציא את רבקה מביתה.

« הנה רבקה לפניך קח ולך (כד נא)
'משתאה המלך', הנה רבקה לפניך' משמע גם שלא מודעתה,
ואילו אח"כ כתיב: 'עקרה לנערה ונשאלה את פיה', משמע
דוקא מודעתה?

ותרין, שכל עוד בתואל אביה הי' חי, בידה להשיא בתו הקטנה
שלא מודעתה, אבל אחר שמת חזרו הקידושין להיות תלויים
בדעתה.

להנחות ובכל ענייני הספר:

טלפון 03-691-6645

אימייל: 6916645@GMAIL.COM

להערות על דברי התורה - רק למיל